

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Ing. M. L.**, zastoupen Mgr. Ing. Davidem Veselým, advokátem se sídlem Praha 5, Žitavského 496, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba s e o d m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v použití hrozby jeho předvedení ke znaleckému zkoumání prováděného znalci z oboru Zdravotnictví, odvětví Psychologie a Psychiatrie, v rámci trestního řízení vedeného u Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Územní odbor Praha venkov – JIH (dále jen „policie“) pod sp. zn. KRPS-372329/TČ-2016-011471. Zároveň žádal, aby soud vyslovil zákaz předvedení žalobce ke znaleckému zkoumání dle § 90 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění rozhodném (dále jen „trestní řád“) v předmětném trestním řízení. Žalobce v žalobě rovněž podal návrh na vydání předběžného opatření, jímž by soud žalovanému uložil povinnost zdržet se použití donucovacího prostředku formou předvedení žalobce dle § 90 trestního řádu k vyšetření u znalců z oboru zdravotnictví v předmětném trestním řízení.

Žalobce nesouhlasil s vyšetřením svého duševního stavu, což navíc pokládal za zcela nepotřebné pro předmětné trestní řízení. Již ustanovení znalců trestními orgány pokládal za nezákonné, a proto byl přesvědčen, že znalecký posudek vypracovaný na základě protiprávního zadání nemůže být využit jako důkaz v trestním řízení. Namítal dále, že policii předložil znalecký posudek ze dne 18. 9. 2013, tudíž další znalecké zkoumání považoval za nadbytečné, nedůvodné a šikanózní.

Důrazně odmítal hrozbu policie obsaženou ve výzvě ze dne 29. 6. 2017 a 26. 7. 2017. Tato hrozba spočívala ve výhrůžce policie, že žalobce bude ke znaleckému zkoumání předveden dle § 90 odst. 1 trestního řádu, čímž proti němu budou použity násilné donucovací prostředky, příp. bude nařízeno pozorování ve zdravotnickém zařízení dle § 116 odst. 2 trestního řádu.

S odkazem na judikaturu Ústavního soudu namítal, že nemůže být policií nucen k podrobení se znaleckému zkoumání, nadto pod pohrůžkou předvedení dle ustanovení § 90 odst. 1 trestního řádu, jež hovoří pouze o předvedení řádně předvolaného obviněného k výslechu. Vyslovil zároveň obavy, že skutečným důvodem znaleckého zkoumání je zpochybnění důvěryhodnosti jeho výpovědi jakožto svědka v trestním stíhání Ing. M. D. V této souvislosti poukázal na § 2 odst. 4 trestního řádu, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 2 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

Závěrem žalobce shrnul, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro provedení procesního úkonu předvedení žalobce ke znaleckému zkoumání, neboť vzhledem k povaze deliktu a ke skutečnosti, že policie znaleckým posudkem disponuje, neexistuje důvodná potřeba pro provedení dalšího znaleckého zkoumání žalobce, jež nebylo ze strany policie ani řádně zdůvodněno.

Soud je vždy povinen hodnotit, zdali podaná žaloba splňuje podmínky řízení, a jednání se tak o žalobu přípustnou.

Při těchto úvahách soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“) nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat

Soud se tedy nejprve zabýval posouzením úkonů, které byly policií provedeny a u kterých se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem. Pokud by šlo o úkony orgánů činných v trestním řízení, správní soud by neměl pravomoc posuzovat a přezkoumávat jejich zákonnost.

V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014 č.j. 4 As 129/2014-40, v němž Nejvyšší správní soud výše uvedenou problematiku shrnul: „*Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 8, uvedl: „Nejvyšší správní soud (jakož i ostatní soudy činné ve správním soudnictví) vedou řízení a rozhodují ve věcech, které jim zákon svěřuje (pravomoc soudů, § 4 soudního řádu správního). Do této pravomoci patří (mimo jiné) rozhodovat o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů tam, kde někdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu a domáhá se žalobou toho, aby takové rozhodnutí bylo zrušeno. Ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by mu byla založena jakákoli kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových. Stejně tak ale není v pravomoci Nejvyššího správního soudu přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení, ani prošetřovat a vyřizovat stížnosti na tvrzený nesprávný postup správního orgánu. Soud na sebe nemůže vztáhnout pravomoci kontrolní nebo dozorčí, protože mu je zákon nesvěřil. „Prošetření případu“ a zjednání nápravy jinou formou, než kterou by připouštěl zákon, tedy správnímu soudu nepřísluší.“ V rozsudku ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 28/2008 – 29, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle něž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na*

579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle něž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení. Stěžovatel se domáhal přezkumu rozhodnutí, kterým bylo odloženo jeho trestní oznámení, tedy ve věci, kde Policie ČR vystupovala právě v roli orgánu činného v trestním řízení. “.

Z listin přiložených žalobcem k podané žalobě soud zjistil následující skutečnosti:

Usnesením policie ze dne 22. 2. 2017, č.j. KRPS-372329-51/TČ-2016-011471-ULČ bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin vydírání dle § 175 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění rozhodném (dále jen „trestní zákoník“).

Opatřeními policie ze dne 6. 3. 2017, č.j. KRPS-372329-63/TČ-2016-011471-ULČ a ze dne 8. 3. 2017, č.j. KRPS-372329-70/TČ-2016-011471-ULČ byli v předmětném trestním řízení dle § 105 odst. 1 trestního řádu přibráni znalci k podání znaleckého posudku z oboru Zdravotnictví, odvětví Psychiatrie a Psychologie k osobě žalobce.

Dne 29. 6. 2017 byl žalobce policií vyzván k dostavení se ke znaleckému zkoumání v termínu dne 27. 7. 2017 v 11:00 hodin. Dne 26. 7. 2017 byl žalobce vyzván policií k dostavení se ke znaleckému zkoumání v náhradním termínu dne 10. 8. 2017 v 13:00 hodin. Žalobce byl v obou výzvách poučen o možnosti předvedení dle § 90 odst. 1 trestního řádu, nedostavil-li se v daných termínech ke znaleckému zkoumání.

V nyní projednávané věci žalobce brojí proti postupu policie spočívajícího v hrozbě předvedení, tj. poučení žalobce o možnosti jeho předvedení dle § 90 odst. 1 trestního řádu za účelem provedení znaleckého zkoumání. Poučení o možnosti předvedení žalobce ke znaleckému zkoumání, včetně samotného předvedení, rovněž i přibrání znalce k podání znaleckého posudku a provedení znaleckého zkoumání, jsou úkony prováděné v trestním řízení za účelem náležitého zjištění trestného činu a spravedlivého potrestání pachatele (srov. § 1 odst. 1 trestního řádu). Z výše uvedené judikatury přitom zcela jednoznačně vyplývá, že správní soud není oprávněn ke kontrole zákonnosti a přezkoumávání postupu policejních orgánů v rámci trestního řízení. Jak konstatoval i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 10. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 1974/09.

Soud tedy uzavírá, že v dané věci policie při poučení žalobce o možnosti jeho předvedení ke znaleckému zkoumání v rámci trestního řízení nevystupovala jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 82 s. ř. s. a ani nevykonávala působnost ve veřejné správě, proto zdejšímu soudu nesvědčí pravomoc přezkoumávat žalobou napadený úkon orgánů činných v trestním řízení žalobcem označený jako nezákonný zásah. Jestliže by

tak soud učinil, došlo by k porušení základních principů a zásad trestního řízení vyplývajících z trestního řádu a k nepřipustnému zásahu do působnosti orgánů činných v trestním řízení.

Z výše uvedených důvodů tak soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřipustnou žalobu odmítl.

S ohledem na to, že žaloba byla odmítnuta, se soud již nezabýval návrhem žalobce na vydání předběžného opatření dle § 38 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. září 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková